

Dinther

Brief en verhaal

TOON KONINGS

Brief òn de Kunnigin

Majesteit,

Ik hét Kunnings van achtere. Nou ik zal oe vertelle, dèk nie zómar zò hét. Dur men oajer stromt nameluk blauw bloewd; ik ben van adel. Ik ben dan ôk echt een lid van de orde van Oranje Nassau, te wete een bloedverwant van ùllie. Echt woar! 't Zal oe miskien verbaze, mar ik zal oe vertelle hoe di kumt. 't Begon ollemol lang geleje. In 1969 ben ik gebôrre, op peleis Soestdijk. Wie men echte moejer is, dè kannik niemèr achterhòle, mar mè zekerheid kan'k oe zegge dè men vójer wijlen Prins Bernard is. Dè hittie ôk unne keer toegegè-ve toen we same wè pilskes zaate te drinke in 't kruugske hier ùm d'n hoek. Hij zin tege men dettie liever nie ha dè ik di òn de groate klok zò hange, mar ik vond dè ge 't nou onderhand wel vort mocht wete Majesteit. 't Gù me te wijd ùm nou direkt mamma gòn te zegge, mar ik denk dè ik gerust Bea mag zegge, toch?

Beste Bea, ik heb oe al zò dik gezien op d'n teejveej en pas waarde nog vlakbè men toen ge op bezoek waart in d'n Bos. Ik mènden oe nog te belle vur 'n bekske koffie, mar ik zaag in de krant dè ge noggal 'n druk pregramma hat, dus ge komt unnen anderen keer mar gerust òn, en dan kunne we is unnen keer wè bèbuurte. Ge hat trouwes wir 'n skôn huujke. Mar ik skréf dizzen brief nie ùm oe te vroage ùm meeje te dele in 't kunninklukke kapitaal. Dè hoef van men nie, anders hak men verhaal allang verkocht òn de Storie of Priveej.

Mar pasgeleje zaag ik men (hallef) bruur Alex op d'n tillevisie, en ik heb 'm is goewd òngekeke. Straks ès Alex d'n troon zal gòn beklimme, dan zal z'n (staats)hoofd overal afgedrukt worre. En ès ik zonne kop goewd bekék dan hedde doar toch 'n flink stuk pepier vur noddig. Zeg nou zellef: zonne kop is nie de klènste. Òk mè de muntjes zal 't lastig worre ùm diejen kop derop te krège. Ik denk dè 't mè 't muntje van twee euro nog net zal lukke, mar bè de aander muntjes zulde dè nojt vur mekare krège. Nou hebbik vandemèrge munnen èige kop gemete, en ik kwaam tot de konkluzje dettie hëndig op 'n willekeurig muntje te plèkke is.

Dus ès ge vandeweek unne keer tèt het, dan komt mar is langs en dan zal'k oe 'n fotooke geve dè ge meugt gebrúike vur de muntjes. Oh, één ding nog, ès ge komt, stuurt dan vantevùrre efkes 'n smsje. Ik ben nameluk noggal dik eweg.
Tot gauw,
Toon Kunnings

'n Bietje verliefd

't Vùrjoar. De bùmkes die wir bloeje. Zootjesôn wurt alles wir gruun en 't zùnneke skènt 'r op los. Nô de grauwe herfst -en wintertet giggut dan wir géleijeluk nar de zomer. De mense léke te ontwake út d'r wintersloap; bè 't ùurste zonne-straaltje lùpt 'r wir vollek over de stroat. Motore worre út 't stof geholt, gezinnekas klimme wir op de fiets, terrasjes zitte vol, en in de bosse wurt 'r wir druk gewandeld. Mar d'r is meer in 't vùrjoar; de bluumkes en de bijtjes. Int vùrjoar dan begint 't te kriebele. Opins lèkt 't of dè tijdes de winter de wirrelt stil hi gestôn, en nou pas wir begint te drèje. Ge begint int vùrjoar de skônninghèt van 't aandere geslacht te herkenne. In men geval; 't vrouwvollek. Op èèn af aander manier ben ik int vùrjoar doar bevatteleker vùr. 't Hitter miskien ôk mè te make dè 't alleen al visuueel wè bitter wùrt. De dikke winterkleer zèn út, en doarvur in de plôts komme luchtige sjurtjes en korte rùkskes. 't Oog wil ôk wè, zegge ze dan, en vur men vinnikut mar gewoon ùm te zegge dèk gewoon liever nar 'n vrouwke kék mè 'n frivool sommers pèkske, wor van alle kante wè van d'r lichaam útstikt, dan 'n zellefgebrijde trùij en èikehoutte boks wor alles mar in zit te verstikke.

Op unnen ùrste wèrme dag int vùrjoar kannik dan van d'n innen op d'n anderen dag, gewoon 'heppie' zen. De vùrjoarslucht ojjem ik dan diejp in. Ik kèk ùmhög en vuul hoe 't zunneke lekker wèrm op m'n kùpke skènt. 'n Vurbè fietsend vrouwke in 'n luchtig flapperend jurkse, stikt d'r haand op en laagt vroluk nar men, en munnen dag kan niemèr kepot. Zellefs 'n doodgewoon tillefoontje nar de bank wurt leuk. Ik bel op en krèg 'n vroluk vrouwstemmeke te heure. Van de verzekeringe nota bene. Normaal ès ik doarinne moet belle, dan ist ùmdèk skoaj of aander trammelant heb. Dan kreg ik 'n drèuge mannestem, die dan netjes z'n rejke vroage afwerrekt, en ont getik op de achtergrond kunde dan heure dettie net zoveel mè de kompoeter bizzig is ès mè 't gesprek. Es ge

't al teminste 'n gesprek meugt noeme.

Mar nou nie dus, me munne zonnebril op stò ik pal in de zon mè m'n mebieltje. Ik kèk nar 'n haffel rooj tullepe, en ik luister tevreja nar 't vroluke vrouwstemmeke. Ik geef de gegéves dur wor ùm gevraagd wurt en ik geniet van 't 'gesprek'. Netjes sprikt ze mè òn mè meneer Konings, en op 'n gegeve mement zeggik 'zeg mar Toon'. Ik heur dè ze 'n bietje laagt, en ze begint me Toon te noeme. Ik heb nie alle gegéves bè de haand, en ze zi: 'Dan bel je me morgen maar terug om dat door te geven.' Op 't éind wenst ze me nog unnen fijnen dag en ik wens heur dè ôk en ik heur wir dè ze laagt. Des mooi zeggik tege munèige ès ik m'n mebieltje in m'n bokstès stop. Mèrge gok heur belle zeggik dan, en terwijl ik peinzend de gloas van m'n zonnebrilleke poets, denk ik 'miskien gok heur dan wel meeje út eete vroage'.

'n Uurke lôtter heur ik 'n liedje op de radio; 't gi over 'in lof'. Dan heur ik 'n kurieus gepingel: m'n mebieltje gù. Meeje herken ik 't stemmeke: 't is 't vrouwke van de verzekering wir. 'Hallo Toon,' zi ze bléj. Ik denk 'verrek,' ze belt men, 'nou zulle we 't krège; wè zal ze gôn vroage? 'n Terrasje gôn pikke? 'n Etentje of 'n fillemke?' 'Tja,' zi ze 'u kunt mij morgen niet bellen. Het was me even ontschoten, maar morgen is het zaterdag en dan zijn we dicht. Maar geeft u de gegevens maandag maar door.' 'O, mar des goewd,' zeggik, 'dan bel ik oe mōndag wel.' 'Maar,' zi ze 'geeft u dat dan door aan mijn collega Peter. Ik ga vanaf maandag met zwangerschapsverlof.'